

SZ. KÁRPÁTHY KATA

RÖGGÖNY¹HABDA László: *Szakasz C. FESTMÉNYÉRE*

1.

Kolja holmiját hazaküldték. Koszos, szakadt ruhák, egy doboz cigi, egy elázott gyufásdoboz, megperzselődött paszport², kétezer hrivnya százasokban, ötvenesekben meg húszasokban és a fejről készült felvételek. Két golyó fúródott bele a koponyacsontjába, az egyiket kiszedték, a másik beljebb csúszott. Az orvos azt mondta, lehet, hogy lesznek vele gondok, de még nem biztos.

– Majd meglátjuk, hogy viseli magát, és milyen lesz az elmeállapota – mondja a telefonban.

– A golyók miatt?

– Meg amin keresztülment.

– Mikor küldik haza?

– Jövő héten.

Anyám hazajött a bevásárlásból. Kipakolja a konyhában a dolgokat, bejön, nézi Kolja holmiját. A ruhákat mosásba, a papirokat egy nagy fekete irattartóba pakolom. A cigit majd a konyhaszekrénybe teszem.

– Kolja röggönye is benne van? – kérdi anyám az irattartóra bökkve. Anyámnak amúgy minden röggöny, ami nem vér-, széklet- vagy vizelet-vizsgálat.

Bólintok.

– Az orvos hívott?

– Aha.

– Mit mondott?

– Jövő héten küldik haza.

– És az állapota?

Ki akarom mondani, hogy lehet, hogy megbolondult, de nem megy. A bátyámról van szó, Koljáról, Mikolaj Atreskovics védőről. Aki önként ment és egy évig harcolt. Nem is akart hazajönni. Azt mondta, a gyárban nem

¹ A röntgen tájnyelvi változata

² Személyi igazolvány

keresne ennyit. Szinte minden pénzét hazaküldte, azt mondta, tegyük bankba vagy bánkába,³ neki mindegy, csak legyen meg. Még egy évet szolgál, utána biznisszelni fog itthon. És majd vesz egy nagy házat magának, meg egyet nekem is, anyámnak meg marad a lakás.

Az órákra nézek. Sietnem kell. Egy óra múlva konzultációm van az orvosommal. Most derül ki, hogy mennyire súlyos a baj a fejemmel. Tumorom van, egyelőre csak az orvos és én tudunk róla. Anyámnak azt mondtam, randim lesz. Hetek óta tartanak a vizsgálatok, a konzultációk, egyelőre nem túl biztató a helyzet. Anyám annyira el van foglalva azzal, hogy mi van Koljával, hogy észre se veszi, hogy sokszor órákra eltűnök. Talán majd elmondom neki, egy jobb pillanatban. Majd, ha Kolja rendbejön. Egyszerre egy sokk elég neki.

A folyosón a kabátommal bajlódok. A kisebb irattartót viszem magammal, a korábbi vizsgálati eredményeimmel. Anyám kinéz utánam. Nem tetszik a ruhám neki.

– Valami csinosabbat kellett volna randihoz.

– Jó leszek így is.

Szeme megakad a mappán.

– Az mi?

– Munkaügy – hazudom. Ijesztő, hogy szemrebbenés nélkül megy.

– Nem randid lesz?

– De, de előtte megyek a postára.

– Miért?

Na, most mit mondjak? Egy újabb hazugságot. Mert ha megtudná az igazat, összetörne.

– Fel kell adnom az önéletrajzomat meg a dokumentumaim fénymásolatát az új munkához.

Futok a lépcsőn, ki az épületből. Levegőre van szükségem.

2.

A peronon állok, várom a szerelvényt, ami hazahozza a bátyámat. Milyen lesz a találkozás? Azt mondják, nagyon megváltoztatja a front az embereket. Remélem, Kolja nem változott sokat. Bárcsak olyan lenne, mint amikor elment. De már a két golyó miatt sem lesz soha semmi olyan, mint régen. Az orvos a telefonban óvatosan fogalmazott. Túlságosan kerülgette az egyenes válaszadást.

³ Befőttesüveg.

Az én orvosom nem ilyen kegyetlen. Ő megmondta, hogy nem akar hazudni vagy hitegetni, az én esetemben csak a műtét fog segíteni. Ha nem, akkor rendelhetem a koporsót, mert majdhogynem napra pontosan ki lehet számolni a temetésem időpontját. Ha élni akarok, be kell feküdnöm, legalább egy hónapra. Műtét, aztán terápia, és akkor talán egy életre megszabadulok ettől. Erre éppen hogy elég lesz az eddig félretett pénzem.

Sokáig azt hittem, hogy migrénem van. Idővel már dolgozni sem tudtam a fájdalomtól, otthagytam a gyárat. A házi orvosom egyre erősebb gyógyszereket írt fel, de egyre inkább nem használtak. Kolja akkor azt mondta, hogy éljek abból a pénzből, amit küld, majd ha kigyógyulok a migrénből, visszaállok a munkába, és nehogy hozzányúljak a letett pénzemhez, mert tudja, hogy abból kocsit akarok venni.

A gondolataimból az érkező vonat zökkent ki. Bemondóhang, fékezés, az ablaktól nem messze áll a bátyám. Több katona van a vonaton. Azok vígán ugrálnak le és tűnnek el pillanatokon belül az állomáson. A bátyám nem ilyen fürge. Furcsán mosolyog. Egy ápoló kíséri le. Lassan mozog, lassan beszél. Azt mondja az ápoló, hogy a nyugtató hatása.

- Ilyen leszedált lesz a gyógyszertől? Akkor jobb lenne nélküle – mondom.
- Ne próbálja meg. Életveszélyes lehet – válaszol az ápoló.
- Ettől rosszabb állapota már nem lehet.
- Maga csak azt hiszi. Veszélyes lehet.
- Ilyen állapotban ugyan kire?
- Magukra.

A szomszéd Ványa bácsi visz minket haza. Bepakolunk, az ápoló mindent elmond, elköszön, indulunk. Hátra ülünk be Koljával, próbálok beszélgetni vele. De mintha nem a testvérem ülne mellettem. A fejét nézem, látszik a golyók bemeneti helye.

– Ki fogják szedni majd a másikat? – kérdem. Másodpercekig csend, majd tagoltan válaszol:

- Nem tudom, lehet, ezzel együtt kell élnem.

Otthon kipakolok, közben anyám és Kolja az orvoshoz mennek. Vacsorára érnek haza. Rég ültünk az asztalnál hárman. Anyám pezsgőt bont, de csak ő iszik. Kolja gyógyszert szed, én azt mondom, hogy migrénem van. Anyám ettől függetlenül örül, átmegy a szomszédba Ványa bácsiékhoz, ott isszák meg a pezsgőt.

Kolja segít leszedni az asztalt, majd leül a tévé elé. A híreket kapásból átkapcsolja.

– Hazudnak – mondja lassan. – Semmit el ne higgy! Nem így van.
A másik csatornán szintén hírek mennek. Kolja nagyot köp.

– Hazudnak – mondja. – Hidd el, semmi se igaz.

Nem válaszolok, mosogatok tovább. Kolja zenecsatornát keres. Megunja, kikapcsolja a tévét. Feláll, bejön a konyhába

– Ideadod a cigimet? – kérdi.

– Szabad azt neked?

– Megengedte az orvos.

Előszedem, odaadom, kimegy a teraszra. Zenét kapcsol a telefonon. Régi diszkót. Ruki Vverh.

3.

Zajra riadok fel. Ránézek a telefonomra, éjfél múlt. Kolja hangját halom, valami összetört mellette. Kábán indulok el a furcsa hangok irányába. Nincs a szobájában. A kamrából jön a hang. Kolja a stelázi alatt ül. Sír és a bánkákat rugdossa. Azt hajtogatja, hogy szerzsánt⁴ Ludokov szolgálatra jelentkezik, szerzsánt Ludokov indul ölni. Közben ringatja magát. Szólítgatom, semmi válasz. Percek óta csak ezt mormolja, szerzsánt Ludokov szolgálatra jelentkezik, szerzsánt Ludokov indul ölni. Fogalmam sincs, ki az a Ludokov. Mikolaj Atreskovics egy ismeretlen katona nevét mantrázza. Magára húzta a katonaruháját. Megszorítja a kitüntetéseit, vágja az ujját a fém. Szerzsánt Ludokov szolgálatra jelentkezik, szerzsánt Ludokov indul ölni, fűjja. Beletenyere az összetört üvegbe, nem ordít fel. Véreznek az ujjai. Csak a Ludokovot emlegeti. Anyám is felébred, sápadtan nézi a fiát.

– Csengess már az orvosnak! – kiált rám. Hívom, kicseng, kinyomja. Másodjára felveszi, azt mondja, lejárt a műszakja, hívjam az ügyeletet. Azok átirányítanak a mentősökhöz. Tovább akarnak passzolni. Eddig bírom, beleordítok a telefonba.

– Piderászok,⁵ a ti zsopátokat⁶ is védte, ti meg ennyire nem vagytok képesek?

Amíg kiérnek, nagy nehezen kiszedjük Kolját a kamrából. Kicsit megnyugszik. Engedi, hogy megfürdessük. A vágásokat fertőtlenítem. Sziszeg.

– Nagyon fáj – nyávogja, mint egy kisgyermek. Mintha a kisöcsém lenne, én pedig a nagy testvére.

⁴ őrmester

⁵ köcsögök

⁶ segg

- Jön értem a milicia,⁷ mert rossz voltam?
- Nem, a mentősök jönnek. Majd viselkedj jól – mondom.
- Lesz injekció?
- Nem tudom.

Nagy nehezen sikerül felöltöztetni. Befut a mentő. Éjjelre beviszik. Benyugtatózzák. Majd reggel hazaküldik, ha nem lesz semmi. Anyám velük megy.

Takarítani kezdek. Próbálok megemészteni a történeteket. Napközben semmi előjele nem volt ennek. Lassú volt, de teljesen normális. Mintha nem a bátyám lett volna az, aki itt ült a kamrában. Mi történt Koljával?

Felidézem magamban a telefonbeszélgetést az orvossal. Hogy lehet, lesznek vele gondok. Meg az ápoló is azt mondta, hogy veszélyes lehet. Tévedett, önmagára veszélyes, nem ránk.

Nem tudok elaludni. Kitararítom a házat, leviszem a szemetet, főzök, be- és kipakolom a mosást. Telik az idő. Már reggel van.

Míg a mentősöket várom, a szomszéd Olenával beszélgetek. Hetek óta kínlódik a férjével, Andrijjal. Együtt szolgált Koljával, azt mondja, ugyanazt a narkót⁸ nyomhatták beléjük. Rákérdek, hogy ismer-e valami Ludokovot. Ijedten néz rám.

- Nektek is azt a szerzsántot emlegeti?

Olena annyit tudott meg, hogy ez a Ludokov a cimborájuk volt, felkasztotta magát a kaszárnyában, a harmincötödik születésnapján. Egy fotót mutat a telefonján, középen Kolja, egyik oldalán Andrij, másikon egy idegen.

– Na, ez a Ludokov – mondja. – Felhívta az egyik otthoni szomszédja a születésnapja előtt egy nappal azzal, hogy a felesége csalja. Sokat ivott aznap meg másnap is. A fiúk azt hitték, ennyire ünnepel.

Jön a mentő. Anyám elöl ül, alig áll meg az autó, kiugrik.

- Hozz pénzt! – mondja.

Felszaladok a pénztárcámért.

4.

Kolja egy hónapja van itthon. Egybefolynak a napok. Minden nap itthon vagyok vele, csak akkor nem, amikor el kell mennem orvoshoz. Olyankor átviszem Olenáékhoz. Andrij úgyis unatkozik. Sokszor csak úgy átjönnek, hogy ne legyenek egyedül.

- Mintha az anyjuk lennénk – mondom ilyenkor Olenának. Van, hogy

⁷ rendőrség

⁸ kábítószer

csak Andrij jön át, Olena addig nyugodtan tudja végezni az otthoni munkát. Akkor is átjön, amikor Olena dolgozik. Amióta javult Andrij állapota, Olena visszament a munkahelyére. Andrij jól van, látszólag. Igazából Koljáról se mondaná meg egy kívülálló, hogy nem teljesen beszámítható.

Anyám észrevette, hogy fogyok. A stresszre fogom. Ő is megféleződött az utóbbi hetekben. Egyre nagyobb karikák vannak a szeme alatt. Sokszor elbóbiskol kávézás közben. Aztán büntudattal az arcán rohan ki a konyhából megnézni, hogy Kolja mit csinál.

Az orvosom sürget. Azt mondja, nem tolhatom a végtelenségig a műtétet, már ha akarom egyáltalán. Akarom, persze, de most nem jó. Nem hagyhatom magára anyámat.

Valami történni fog. Kolja egész nap nyugós. Nem eszik, mászkál ki-be a balkonon, elszívott már egy doboz cigarettát. Ha kérdem, hogy mi a baj, annyit mond, hogy jól van.

Éjfél után zajra ébredek. A konyha felől jön. Kimegyek, nem tudok bemenni a konyhába. Kolja magára zárta. Hívom a mentőt és a tűzoltóságot. Nem sietnek, majdnem egy óra múlva érnek ki. Addigra furcsa szagok terjengenek. Felfeszítik az ajtót és mind lefagyunk egy pillanatra. Kolja az indukciós főzőlapon ül meztelenül, mindegyik rózsa fel van húzva maxra. Az égett hús- és ürülékszag az egész lakást beteríti.

– Szerzsánt Ludokov szolgálatra jelentkezik, szerzsánt Ludokov indul ölni – mondogatja, kezében a röntgenfelvételeivel. A jobb lábából vajazókés áll ki.

– Vedd már el tőle azt a röggönyt, holnap vinni kell vissza az orvoshoz – mondja anyám.

Nagy nehezen kirángattam Kolja kezéből a papírokat. Az egyiket összevérezte, a másik megégett, a harmadikra ürüléket kent.

– Ennek gatyá – forgatom a papírokat. Most mit fogunk csinálni?

– Csinálnak majd újat, most ne ezzel törődj.

Közben a mentősök és a tűzoltók végzik a dolgukat. A szomszéd ablakok egymás után gyúlnak ki, a lépcsőházba papucsban és köntösben csoszognak ki a mamák és az asszonyok. A mentősök alig tudják kivinni Kolját. A mentőautóban leszíjjazzák, egész úton vonít. Vele megyek, ülök mellette, fogom a kezét, nem nyugszik meg.

Éjjel kint ülök a folyosón. Reggel új felvételeket csinálnak a régiék helyett. Azokat majd a sajátjaimhoz teszem. Így biztos nem fogja megtalálni. Az én dolgaimhoz nem mer hozzányúlni. Megbeszéltük, hogy nem szabad. Az orvos azt mondja, ha lenyugszik, hazamehetünk.

5.

Hullik a hajam. Anyámnak azt mondogatom, hogy a stressztől meg az időjárás miatt. Ma én kísérem Kolját az orvoshoz. Kora reggel van, busszal megyünk. A sötét marsutka⁹ tömött, mint egy konzervdoboz szardíniával. Beszűrődik a gyenge utcai világítás, egy-egy szürke arcra esik a fény.

Leszállunk a kórház előtti buszmegállóban. Korán értünk ide, egy órát kell várnunk az orvosra. Egy öreg nő virágot árul a sarkon. Kolja odamegy, benyúl a kabátja belső zsebébe, kivessz egy ezrest. Nagy csokor virágot vesz. Odajön hozzám, egyik karjával megölel, a másikkal ügyetlenül nyomja a kezembe a virágot.

– Boldog születésnapot, Vika – és megpuszil. El is felejtettem, hogy ma lettem huszonekét éves. Látja a meglepődésemet. Elfelejtetted, hogy ma van a születésnapod? – kérdi.

– El.

– Az én hibám. Mert bolond vagyok. Nincsen nyugtotok tőlem.

Nem mondok rá semmit. Kolja folytatja.

– Ha megdöglök a lövészárokban, most jó sok pénzt kapnátok utánam, és nem kéne kínlódnotok velem.

Könnybe lábad a szeme, de visszatartja. Nem folyik le az arcán. Tovább beszél.

– Szégyellem magamat.

Nem tudok mit mondani. Amióta hazajött, nem beszélt még ilyen nyíltan és tisztán. Megölelem. A bátyámat ölelem most, nem a beteg veteránt. Ebben a pillanatban megint én vagyok a kishugi és ő a nagy testvér.

SMS-t kapok, az orvos hamarabb beért, bemegyünk. Odaadom neki a mappát. Furesán nézi a lapokat. Akkor veszem észre, hogy elfelejtettem kivenni a leleteimet. Azok ott az én CT-im.

– Ez nem a Koljáé – mondja.

– Nem, ezek az enyémeek – nyújtom a kezemet értük.

Egy pár másodpercig nézi, majd annyival nyomja a kezembe, hogy sajnálja.

Kolja csodálkozva néz rám. Az orvos kiküld a váróba. Rossz előérzetem van. Tíz perc telik el, majd újabb tíz perc. Nagy csattanás szűrődik be kintről. Kinézek, Kolja a földön fekszik.

Míg az orvos átment a szoba másik végébe kezét mosni, Kolja kiugrott a nyitva felejtett ablakon. Csodával határos módon csak a bal lábszára repedt meg. Még jó, hogy az első emeleten voltunk.

⁹ iránytaxi

– Lehetett volna rosszabb is – mondja anyám délután.
– Mondjuk, ha meghal? – magam se tudom, hogy ezt miért kérdeztem meg.
A történetek után úgy ítélték meg, hogy egy gondozót rendelnek Kolja mellé, majd vele fog hazajönni.

6.

Rövidre vágattam a hajamat. Anyámnak nem tetszik, azt mondja, jobban áll nekem a hosszú. Azt mondja, kicsit olyan vagyok rövid hajjal, mint apám volt.

– Már húsz éve, hogy meghalt – mondja látszólag a semmibe.

Ha belekezd, muszáj végighallgatni. Hogy senki se érti, mi történt, csak ment munkába és hirtelen megállt a szíve. Pedig nem volt vérnyomásos, meg semmi baja se volt sose, leszámítva azt, hogy fiatalon beverte a fejét a betonkerítésbe részegen, de attól fogva soha többé nem ivott.

– Apád jó ember volt – kezdi.

Beszél, nem figyelek rá. Kolja ma nyugodt, értelmesen lehet vele beszélgetni. Mankóval biceg ide-oda. Megszerel a lakásban ezt-azt. Ma ismét a bátyám.

Éjjel nem tudok aludni. Kolja sem. Kibotorkált a konyhába, hallom, hogy próbálja begyújtani a cigijét. Kimegyek, én is elveszek egy szálát. A kisablakot kinyitom, hogy ne rekedjen bent a füst.

– Miféle leleteid vannak neked abban a mappában? – kérdi.

– Milyen mappa?

– Bolond vagyok, de nem teljesen hülye.

Igaza van. Most megint teljesen tiszta.

– Semmi komoly – válaszolom.

– Az orvos nem úgy nézett rád, mintha nem lenne komoly. Mi a baj?

– Nem kell mindent tudnod.

– De igen, a bátyád vagyok! – csattan fel.

– Halkabban, anyu mindjárt felébred – csitítom. – Neki ne mondj semmit.

– Akkor mondd el, hogy mi a bajod.

Nem bírom tovább.

– Daganat van az agyamban, ki kell műteni, nekem is felnyitják majd a fejemet. Na, boldog vagy? – egy szuszra szaladt ki az egész.

Kolja nyugodtan cigarettázik tovább. Nem sokkolta le a hír.

– Akkor te is meg fogsz bolondulni.

– Lehet.

Szívjuk az olcsó cigit tovább. A szürke füst karikákban száll ki az ablakon.

– Nem akarom a másik műtétet – mondja.

– Miért?

– Most valamikor vannak tiszta napjaim. Lehet, hogy ha ezt a másik golyót kiszedik, teljesen megbolondulok. Mi van, ha nagyobb örültségeket fogok csinálni?

Az az igazság, hogy van rá esély, ezt az orvos mondta.

– És ha bajod lesz attól a golyótól?

– Ennél nagyobb már nem lehet.

A saját műtétemre gondolok. Már megvan az időpont. Ki kell addig találnom, hogy mit mondok itthon.

7.

Kiszedték a másik golyót Kolja fejéből. Még lassabb lett a beszéde. Napról-napra fejlődik visszafelé. Már nem zárja magára az ajtót, nem rugdos, Ludokovot sem emlegeti.

Anyámnak beadagoltam, hogy Szlovákiában fogok dolgozni, egy gyárban, közel a határhoz. Végül is, a határ is közel lesz, meg Szlovákia is. De a munkásszálló helyett az onkológián fogok lakni, és gyári munka helyett azon fogok dolgozni, hogy minél tovább éljek. Anyámnak szüksége van rám. Száradnak a régi sporttáskák, a ruháim még halomban állnak. Egyik táskába csak fehérneműt, törölközőt meg benti papucsot tervezek pakolni, a másikba a nadrágokat és a felsőket. Egy kabátot viszek, ami rajtam lesz. Anyám bejön, nem is vettem észre, kezében a bontatlan fazékkészlettel, amit még ballagásomra kaptam. Vastagon ül rajta a por.

– Mikor fogsz kezdeni? – kérdi.

– Holnapután – mondom, de rá se nézek. Nem merek.

– És muszáj hajnalban indulnod?

– Aha, tudod, kipakolni meg ilyenek.

– Csanakot¹⁰ miért nem pakolsz?

Nagyot nyelek. Ha nem megy ki pár percen belül, mindent bevallok.

– Van a munkásszállón – mondom.

Eddig bírtam. Kirohanok a wc-re. Hányanom kell. Anyám kimegy a konyhába, én vissza a holmimhoz. Mértani pontossággal hajtogatom a felsőket és a nadrágokat, mintha a boltok polcaira készülnék feltenni.

Nem sokra rá bejön Kolja, leül az ágyamra.

– Sokáig leszel oda? – kérdi.

¹⁰ edény

Hátranézek. Kék szemében gyermeki kíváncsiság. Ott ül az ágyamon Kolja, a testvérem, a bátyám, aki a kisöcsémé váltzott.

- Sokáig.
- Segítsek pakolni?

Leül, a zoknikat és a bugyikat kezdi hajtogatni. Akkurátusan pakolja egymás mellé. Leveszi az egyik táskát, már csak a teteje nyirkos, a belseje kiszáradt.

- Ebbe teszem, így jó? – mutatja.
- Igen. Köszí a segítséget.

Büszkén mosolyog. Jólesik neki, hogy most ő is hasznos dolgot csinálhat.

Hamar elkészül a pakolással, leül mellém. Félelem fog el, mi van, ha most jön egy roham és hívni kell a mentőt. Lassan indulnak el a karjai felém. Megölel. Nem fullasztóan, de szorosan.

- Hiányozni fogsz, Vika.

Félreteszem a ruhákat, belecsimpaszkodok a nyakába. Most a bátyámat ölelem. Az én erős kezű Koljámat.

8.

Hajnalban indulok. Alig bírom megemelni a táskákat. Anyám egy megpakolt csíkos táskával jön ki a konyhából.

- Legyen mit enned egy darabig – teszi le mellém.
- Ennyit nem engednek át a határon.
- Osszátok el a többiekkel.
- Nem fogom bírni kivinni a vogzátra¹¹.
- Hívj taxit.

Anyám kint vár velem a ház előtt. Kolja még alszik. Húsz percig állunk szótlantul. Csak meg ne szólaljak, mert akkor mindent elmondok. Nem, nem tudhatja meg. Még nem.

Sietősen szálllok be.

- Hová megyünk? – kérdi a taxis.

Megvárom, míg anyám felmegy.

- Először az ingyekonyhára, utána majd mondom tovább.

Bólint és már indulunk. Nincs nagy forgalom. A járdán igyekvő emberek fejét nézem, ahogy elsuhanak mellettünk. Sötét van, gyenge az utcai világítás. Fejeket és lábakat látok, menetelnek előre. Mint a megelevenedett CT-felvételek.

---

¹¹ vonatállomás

Az ingyenkonyha nincs nyitva. Az ajtóban leteszem anyám főztjét. Más jobban örül majd neki. Én nem tudok már ilyeneket enni.

- És most? – kérdi a taxis.
- Az onkológiára.
- Látogatóba?
- Nem. Beköltözők.

Bólint. Némán tesszük meg az utat. Amikor kiszállok, nem enged fizetni. Azt mondja, kellene fog ez a pénz idebent. Köszön, elhajt. Az onkológia bejárata előtt állok, táskákkal, félelemmel.

9.

Egy hete vagyok itt. Anyám felhívott. Azt mondja, Kolja nyugodt, ül a tévé előtt és elmélyülten nézi a Nu págágyit. Valamelyik csatornán rátalált, azóta csak azt nézi. Amikor a farkas pórul jár, ő is kiáltja, hogy *Nu, zájec, nu págágyi!*¹²

– És hogy vagy? – kérdezem.

– Eh, mint máskor. Hallod, Olenáéknál baj van.

– Mi történt?

– Andrijt bevitték. Azt mondják, nem is fogják kiengedni. Meg van teljesen bolondulva.

Anyám tovább beszél arról, hogy Kolja mit csinált, amióta nem voltam otthon. A gondozó rendes, Koljával egyidős nő, nagyon csinos, kedves, sokat segít.

– Hallod, ha belegondolok, hogy Kolja sose fog megnősülni – elhallgat. Magam előtt látom, ahogy sír. – Na, de te majd fogj valakit kint. Legalább neked legyen valakid.

Nagyot nyelek. Anyám témát vált.

– Te, a röggönyöket nem vitted el magaddal véletlenül? Ma a gondozó valamit meg akart nézni, sehol se találtuk.

Fenébe. Kolja papírjait véletlenül elhoztam a sajátjaimmal.

– Hétfégén majd hazaküldetem valakivel – mondom.

– Mikor jössz?

– Talán egy hónap múlva. Meglátom. Még csak pár napja álltam be.

– Milyen a munka?

Körülnézek a kórteremben. Két fiatal lány fekszik velem szemben. Éjjel az egyik kis híján megfulladt.

¹² Na nyúl, na várjál csak!

– Tűrhető, nem hajtanak.

Nem sokáig beszélünk. Az ablak előtt ülök, nézem az udvart, a fákat, a csillagokat. Pár nap és felnyitják a koponyámat. Rossz érzés fog el. Attól félek, hogy nem sikerül a műtét. Nem akarok olyan lenni, mint Kolja. Ha viszont meg se próbálom, akkor néhány hónap és nem leszek. Kolja röntgenfelvételeit rendezem. Holnap beleteszem egy borítékba és feladom postán. Vagy hazaviszem és elmondok anyámnak mindent. Majd reggel meglátom.

